

[Victor Larsen.]

ikke ophæves, delvis i alt Fald, af flere andre Paragraffer i samme Lov.

Man behøver blot at henvende sig til praktiske Kommunalmedmænd, som har været tvunget til at beskæftige sig med denne Lov, saa vil man faa at vide, at aldrig har man som her været stillet over for et Lovkompleks, der har krævet af de Mænd, der skulde administrere Loven, juridisk Kendskab, og ikke blot det, men været af en saadan Beskaffenhed, at man i Grunden aldrig var sikker paa, om man var paa den rigtige Side af Loven. Saaledes er Stemningen blandt Kommunalfolk. Denne „Forenklingslov“ har alene i Administrationsudgifter krævet Millionbeløb Landet over, og den har sat mange gamle og trænedede Kommunalmedmænd graa Haar i Hovedet. At den herudover har kostet og koster Landet uhyre Summer, er ogsaa en Kendsgerning. Kommunerne synker i Knæ økonomisk under de Byrder, som denne Lov paalægger dem. Ingen formaar at holde igen, saadan som Loven er.

Der er af de Partier, som gennemførte Socialreformen, Regeringspartierne og Venstre, skabt en Tilstand, som føles og maa føles aldeles utaalelig i Landets Kommuner, en Tilstand, som ikke kan opretholdes. Dette ved Venstres Medlemmer i denne Sal udmærket, og jeg noterer med stor Tilfredshed den Kritik, den berettigede Kritik, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, der for nylig forlod denne Talerstol, rettede imod denne Reform. Men at det er saaledes med Socialreformen, ved ganske sikkert ogsaa mange af Regeringspartiernes Medlemmer. Ganske vist, det ser foreløbig ud, som om det ikke er gaaet op for den højtærede Socialminister.

Jeg erindrer, hvorledes der under Forhandlingerne i dette høje Ting i den ordinære Samling 1934—35 angaaende Forslag til Beslutning om mellemkommunal Refusion af de sociale Udgifter, altsaa angaaende Nedsættelse af det Udvalg, som her har været i Virksomhed, blev ført en Diskussion, væsentlig mellem mit Partis Ordfører, det daværende Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, og andre Medlemmer af denne Sal — jævnfør Folketingets Forhandling for 1934—35, Sp. 5147—83. Mit Partis Ordfører hævdede ved denne Lejlighed, at det var ubestrideligt, at Socialreformen ved sin Indførelse havde bidraget til, at Udgiftsbyrderne i Landets Kommuner var steget ganske overordentligt. Det bestredes fra anden Side. Jeg erindrer, hvorledes det ærede Medlem Hr. Einer-

Jensen til sidst forsøgte at gøre gældende, at Grunden til Stigningen var den, at en Mængde Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne var faldet for 10 Maaneders Grænsen, var faldet for 26 Ugers Grænsen og altsaa var gaaet over paa Kommunchjælp. Deri har det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen Ret, men at Grunden til den voldsomme Stigning, som har fundet Sted i de sociale Udgifter, alene skulde kunne søges her, er ganske afgjort ikke rigtigt, og det blev af mit Partis Ordfører ved den Lejlighed gjort gældende. Det blev bevist og ikke modsagt, at Arbejdsløshedstallene i de Aar, han opererede med, havde været faldende.

Tilbage staar altsaa den ubestridelige Kendsgerning, som man ikke kommer uden om, at Socialreformen har virket i allerhøjeste Grad fordyrende. Der er for mig ingen Tvivl om, at denne ulykkelige Tilstand er en Følge af, at store Kredse af Landets Befolkning, som aldrig tidligere havde tænkt sig Muligheden af at skulle modtage Understøttelse, nu paa Grund af denne Reform ogsaa er kommet ind i Kredsen af de understøttede. Her ligger en Forklaring, som ganske afgjort ikke kan afvises. Men dermed er vi ikke færdige med Ulykkerne foraarsaget af Socialreformen. Der bestaar en nøje Forbindelse mellem de 25 000 Medhjælpere, som Landbruget for Øjeblikket mangler, og Socialreformens Understøttelsesregler.

Nu ved jeg vel, at den højtærede Socialminister havde det styrtende Held, at da han forleden Aften pludselig ønskede at tale i Radio om dette Spørgsmaal, var der straks en Plads ledig. Det forekommer mig imidlertid, at den Tid, Socialministeren anvendte dertil, kunde have været anvendt bedre. Det er, som det tidligere er gjort gældende af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, saaledes, at naar de Tal, der fremkommer fra Statistisk Departement, er til Gunst for Regeringen, synes man, det er udmærket, og saa bruger man dem; men kommer der Tal frem, som er ubehagelige for den siddende Regering, ja, saa er Statistikken jo blevet Løgn i tredje Potens, saa er Statistikken intet som helst værd.

Nu er Tallet de 25 000 manglende Medhjælpere ikke et Tal, som er fremkommet fra en Hr. Hvemsomhelst. Nej, der er gaaet et mægtigt Arbejde forud, der har været udsendt Spørgeskemaer, og Statistisk Departement har behandlet Besvarelserne i Maaneder, inden man var klar over, at man burde sige, at saaledes var Forholdet, at